

Carles Porta, el narrador de Ponent

A la pantalla de l'ordinador acuden els records del darrer treball periodístic de Carles Porta que ha commogut l'audiència de TV3. Els vuit capítols de *Tor* han creat una expectació constant cada dilluns. Al meu entendre la sèrie ha generat unes expectatives massa allargades en el temps per a un desenllaç que no ha estat rutilant. Una dilació excessiva per a un final obert. No podia ser tancat per raons d'ordre extern al mateix treball periodístic, ja està entès, però en el terreny de la retòrica de la narració dels fets, el desenllaç ha estat prou decebedor.

Entre les virtuts de *Tor* hi ha una percepció molt fina de l'època postmoderna: la galeria de personatges masculins és extraordinària, subratllant el tòpic de pedra picada que la realitat supera la ficció. També, ben pensat, l'obra que ha signat Carles Porta manté alguna relació si volen remota amb el que defensàvem a Ponent a la dècada de finals dels anys vuitanta del segle XX. Fer del propi espai vital de Ponent una narració que fos coneguda per tot arreu, primer a Catalunya, després al món mundial: la frase de Vidal Vidal venia a dir que els narradors de Ponent escriurien uns llibres que es vendrien al Pryca, que era la manera de llavors de fer entendre que serien comprats per tothom.

Carles Porta, doncs, d'una manera molt personal, ha complert el

LA SÈRIE 'TOR' HA GENERAT UNES ESPECTATIVES MASSA ALLARGADES EN EL TEMPS PER A UN DESENLLAÇ DECEBEDOR

que volíem els narradors de Ponent. *Tor* és un espai singular, fronterer, atàvic i ultramodern, que ha irromput en la postmodernitat a través dels llibres, de la sèrie televisiva, dels pòdcasts. Ha estat més popular i tot que Pep Coll, i segons com podem afirmar que ha escrit sobre el mateix espai, però sense dones d'aigua. El món narratiu de Carles Porta és ple d'homes solitaris.

Els que ens movem encara en els límits de la literatura impresa als di-

aris no ens hem actualitzat. Carles Porta ha saltat la tanca i s'ha llençat de cap a la televisió. Ha comprès que l'espectador postmodern, desmenjat, no vol la joia del llenguatge sinó la meravella del ritme: les repeticions, les dilacions, les descobertes. Dues reflexions ràpides: la metàfora del foc encès ens parla del valor de les històries a la vora del foc, del perill mateix de les metàfores, que cal posar al dia, i de la literatura popular, de canya i cordill, que ara en diuen *true crime*, i en temps del franquisme sortien sòrdidament a *El Caso*.

L'entrevista final amb Albert Om, el periodista atractiu, subratllava un fet cabdal de *Tor*: la importància del narrador-personatge, l'escriptor Carles Porta, que paradoxalment no pot resoldre el cas a la manera d'Agatha Christie i ha de caminar per la corda fluixa d'una truca d'un desconegut que pot aclarir del tot el cas, allargant el clímax.

Una reflexió final: amb la nostra innocència juvenil no havíem pas imaginat que *Tor* seria la narració més coneguda en la Catalunya contemporània. En cap sentit és al costat de les narracions mítiques que ens havien inculcat a la universitat: *Tor* no té res a veure amb Kafka, res amb Joyce, res amb Proust. Tampoc res a veure amb Josep Vallverdú. La vida, ja ho saben prou, és un pou de sorpreses.